

להודות בפה מלא כי המילחמה האחרונה עזרה במשהו להפגת המתח באיזור. הם עדיין חוששים, המקלטים עומדים מוכנים ונקיים והם ועובדים תהליך שיפוץ מזורז — מה שבטוח, על כל צרה.

המילחמה ברחה לי

עמרם בן־סימון, בעל המכולת בשכונת יהודה הלוי, לעומתם, היה מעדיף לעבור לגור במקום אחר במרכז הארץ, כך כל מישפחתו באה יחד ממארוקו, הובאה למעברה באיזור ומשם עברה ישר לקריית־שמונה. הוא אינו יכול לעזוב ולהשאיר את תשעת אחיו בעיר.

היום, אומר בן־סימון, כמו מנסה לשכנע את עצמו, אני מרגיש יחסית יותר בטוח. אני יודע שצה"ל יושב שם, אז אין להם אפשרות לשלוח יותר קטיושות.

הוא מלא הערכה ותודה לממשלה, ששיחררה אותו מפחד הקטיושות. הוא זועם על אנשי שלום עכשיו שהחלו השבוע בצעדת־מחאה נגד מילחמת הלכנון. המלכוכים שלום עכשיו, הם צריכים להודות לממשלה ולא להפגין.

במרכז המיסחרי של העיר פגשתי באיש זועם. דויד מקאסי, המכונה פני

רבים מתושבי השכונות ידעו בשנים שעברו טיטולים רבים. אין כמעט מישפחה בעיר שלא בילתה חלק ניכר מזמנה במרכז הארץ. חלקם, בעיקר הנשים והילדים, התארחו במשך תקופות ארוכות אצל קרובים, והיו אף כאלה שהרחיקו לכת ומכרו את דירתם וניסו למצוא לעצמם מקום־מגורים חדש.

ליליאן ודויד בן שימול עזבו את קריית־שמונה לפני כשנתיים. הם חשבו להשתקע באשדוד, לא רצו יותר לחזור ואף מכרו את דירתם בקריית־שמונה.

בעלי נפצעו מקטיושות שנפלו בדירה, סיפרה ליליאן, כשהיא שולחת אל בעלה מבט רואג, "היו לו סיוטים והוא לא רצה יותר להשאר במקום". מישפחת בן־שימול, כמו רוב המישפחות בעיר, הגיעה ממארוקו בשנות החמישים והובאה מייד לקריית־שמונה.

הם ניסו את מזלם באשדוד, אך לא הסתדרו. יש שם יותר מדי פשע. אם

חובה ומילואים שני חיילים. מימין חייל חובה ומשמאל חייל מילואים, המשרתים באיזור הצפון. הם אינם יודעים

מתי ייגמר כבר המצב המתוח ורוצים לחזור הביתה. חיילים רבים התלוננו על הפקעות מחירים במיסעדות בצפון וטענו, כי האנשים ניצלו את המצב לרעה. ולפעמים יותר מזה. עכשיו יש 500 מישפחות שכולות. זה לא שווה את המחיר הכבד. לרגע נראה כאילו לא עברה שנה. האנשים הם אותם האנשים, הדיבורים הם אותם הדיבורים, התמונות כמעט זהות לתמונות שצולמו בשנה שעברה; החיילים הרבים וכלי־הרכב הצבאיים — הכל כאילו מתרחש בשנה שעברה — אלא שהשנה יש 500 חיילים פחות, והשקט לא שרר בצפון הארץ אפילו ארבעים שעה. ענת סרגוסטי

היחידים שקישרו את המילחמה עם המחיר היקר בשולם, היו משה ותלמה ג'מיל. הם מתגוררים מזה שמונה שנים במטולה, ועכשיו מסיימים את בניית ביתם.

תלמה היא דירת בת קיבוץ חולתה, משה היה תושב מרכז הארץ. הם עברו לכאן מכיוון שחיפשו שקט, אוויר נקי וטבע — ואת כל זה מצאו בצפון. מי שבא לגור פה, אמרה תלמה במבט בוטח בעיניה הכחולות, צריך לדעת שאלה החיים כאן. יש כאן מתח

לא היה כדאי! משה, מעיין ותלמה. מי שבא לגור פה צריך לדעת שאלה החיים כאן. גמיל, תושבי מטולה, מילחמת־לבנון היתה מילחמה מוגזמת, לדעתם. בכל סבורים שהמחיר בחיי החיילים שנפלו לא היה כדאי. מיקרה המיקלט מוכן — לכל מיקרה שלא יהיה.

הוא שלם לגמרי עם המילחמה, כולל כיבוש ביירות. תבל שהפסיקו באמצע, הוא אומר בשיא הרצינות, כשעיניו בורקות, למה לא דמשק? צריך היה להשמיד אותם אחד־אחד, זה טוב למדינה שנהרוג את כל הפלסטינים. יותר טוב שהמחבלים נכנסים לבתים שלנו והורגים את הילדים שלנו? מילחמה זה הפיתרון, וזה טוב בעיקר לתושבי־הגליל, אבל גם לכל עם ישראל!

הוא נואם נאום ארוך, מסביר את עצמו בתנועות ידיים מהירות, מסתכל על חבריו היושבים לידו ומהנהנים בראשם.

לא, במילחמה האחרונה הוא לא השתתף, הוא מתחמק ואומר שהיה תקופה קצרה בקורס־תובשים וממהר להוסיף: אבל נלחמתי בכל שאר המילחמות — בששת הימים, בהתשה וביוס־הכיפורים. מילחמת שלום־הגליל ברחה לי.

רבים מתושבי קריית־שמונה משוכנעים שצריך להרוג את כל ה"מחבלים", ושרק כך יבוא פיתרון לסיכסוך באיזור. שטיפת־המוח התעמולתית, שעברה דרך אמצעי־התיקשורת השונים, פעלה כאן בצורה כמעט מושלמת — יש "מחבלים" ואלה אינם בני־אדם. אלה הם מין חיות משונות שצריך רק להרוג אותם. עם חיות כאלה אי־אפשר לדבר.

כל דויד ויריא, ישב בפתח המיסערה שלו. גם הוא, כמו תושבים רבים אחרים, עזב את קריית־שמונה וניסה לחיות במקום אחר. אחרי תקופת־נסיון חזר העירה. גם הוא בא ממארוקו, הגיע מייד לצפון.

מישהו רוצה לעזוב את הבית, הוא צריך לשים שומר — אחרת לא ימצא כלום כשיחזור. לכן חזרו לקריית־שמונה. הם קנו דירה חדשה כאותו בנין שבו גרו קודם, ומקווים לטוב. אין בליבם מרירות על חייהם הקשים בצפון. הם מקווים שיהיה טוב, אולי עדיין לא

הילדים כוחדים! אומרים עמרם וריימונד בן־סימון, בעלי מכולת בקריית־שמונה. אחרי לילות רבים של קטיושות, שעברו עליהם, עדיין מתקשים הילדים לישון בשקט. הם באו ממארוקו בשנות החמישים והגיעו מייד לגליל.

צה"ל חזר בפעם הבאה נברח! אומרת לאה סטרול, תושבת מטולה. אין לה כבר כוח למילחמה נוספת, ואם זו אכן תפרוץ, היא תעזוב את המקום. לידה, על הספסל מימין יושבים: הרמן שרייבר ובעלה של לאה, דויד סטרול.

